

(...) Martínek běží dědečkovi naproti, ven z domu.

„Dědečku, dědečku,“ křičí a běží po cestičce k vratkům.

Dědeček stojí za vratky, směje se na Martínka a říká: „Tak mi, Martínku, odemkni.“

Ale Martínek zapomněl vzít s sebou klíč. Naštěstí přichází maminka s klíčem.

„Lidé moji,“ říká dědeček, „to jsem rád, že jsem u vás.“

A jak jdou všichni tři zahrádkou do domu, zdá se Martínkovi, že dědečka vítá celá jarní zahrada. Větve na něho kývají, i tráva jako by se za ním otáčela.

Dědeček dovede moc věcí a hodně zná a ví. Umí udělat pišťalku z proutku, ví, jak zasadit stromek, a zná jména všeho, co roste, i toho, co leze a lítá.

„Máte-li na zahrádce ještě toho stehlíka?“ vyptává se dědeček.

„Já jsem ho viděl,“ září Martínek. Těšil se, že dědečkovi poví, jak toho stehlíka, toho ptáčka s červenou a černou hlavičkou, viděl nedávno posedávat na křoví v koutě zahrady.

Odpoledne jde Martínek s dědečkem na procházku. Nejhezčí procházky jsou daleko do polí. Dědeček umí o všem vyprávět. Martínek vidí na cestě kamení, ale dědeček ví, že i kameny mají jména.

„Tohle je křemen,“ zvedá dědeček kámen ze země. Zvedne jiný a povídá: „Tohle je opuka.“

„Dědečku,“ rád by věděl Martínek, „to mají všechny kameny jména?“

„Ano, Martínku, všechno, co kolem sebe vidíš, má nějaké jméno. Kameny, zvířata, i rostliny.“

A Martínek jde s dědečkem po stráni na kopec, odkud je výhled na město a na lesy za ním. V jarním slunci je vidět mezi lesy bílé ostrůvky. To jsou vesnice. Před lesy se blýská oslnivý zákрут řeky.

„To je u nás hezky, vid', Martínku,“ rozhlíží se dědeček po krajině. „Podívej, tamhle,“ natáhne dědeček ruku k mostu, který vede v dálce přes řeku, „když ten most stavěli, byl jsem malý chlapec. Vidíš, teď ten most pozdravuje jiného malého chlapce. Posílá pozdrav tobě, Martínkovi.“

A Martínkovi je, jako by most v dálce ještě víc nahrbil svoje oblouky nad řekou, jako by říkal: jen se, Martínku, podívej, jaký jsem silák, co všechno dovedu.

„Všechny mosty i domy,“ vypravuje dědeček, „nám nesou pozdrav od někoho, kdo je stavěl. A stromy nás pozdravují od toho, kdo je sázel. Buď chvíli zticha, Martínku, a budeme poslouchat, kdo všechno nás pozdravuje.“

Martínek je zticha a dívá se z kopce na město, na tmavý les a bílé vesnice, na oblouky mostu a blýskavou hladinu řeky, na jarní louky a třešňové aleje chystající se kvést, dívá se široko daleko po krajině a naslouchá. Ze všech stran k němu zaléhá tiché bzučení, vzdálené hučení, jako když hraje potichu hudba a nejde rozeznat, jako písničku ta hudba hraje.

„Slyšíš, Martínku, jak nás všichni pozdravují?“

„Slyším. Ale vůbec tomu nerozumím, co povídají.“

„To je proto,“ říká dědeček, „že těch, kdo v naší krajině pracovali, je za ta dlouhá a dlouhá staletí moc a moc. A když tě tolik lidí najednou pozdravuje, nemůžeš rozeznat slova, jenom takovou hudbu. Ale je to pěkná hudba, vid', Martínku.“

„Je,“ povídá Martínek. Poslouchá a rozhlíží se. Opravdu, je to krásná hudba.